

Pois, máis alá das unllas do ocaso e das sedas do alba,
 Préstasme un intre da túa historia.
 Un intre de teu tempo me prestas
E, entónces, me ves e me tocas cos teus finos dedos
Que deixa caer o sol sobre os cristais que te bañan
 E que te rodean.

E,
Agora que son teu e que coñeces as miñas cicatrices
 de gris asfalto,
Agora que viñen a traerte estas flores
 De terra adentro,
Agora que invadín o altar das túas deidades
 paganas,
Agora que declarei túa pel como
 a miña única patria,
 Xa sabes quen son.